

‘Lockdown: pure winst’

Nederland lijkt verdeeld in twee kampen. Je bent ‘voor de coronamaatregelen’ of je bent ‘ertegen’. Een ‘tussenweg’ lijkt niet mogelijk. Toch hebben deze ‘twee kampen’ iets gezamenlijks; ze hebben allebei last van de genomen maatregelen. Ondernemers teren in op hun reserves, ouders worden horendol omdat ze tegelijkertijd moeten werken en hun kinderen aan het schoolwerk moeten krijgen. Dit alles om te voorkomen dat anderen op de IC belanden of erger. Het voelt dan eigenlijk ongepast om te zeggen dat ik voordeel heb van die maatregelen.

Nog nooit heb ik zo’n efficiënte dagindeling gehad. Ik bof dat mijn vrouw het afstandsonderwijs voor haar rekening neemt waardoor ik na het ontbijt rustig naar een andere kamer kan gaan. Daar achter mijn bureau kan ploffen met een vers gezette mok koffie; laptop aan en ik ben op mijn werk.

Het filerijden heb ik jaren geleden achter mij gelaten en nu heb ik zelfs de trein niet meer nodig om op mijn werk te komen. Mijn lunchwandeling vindt nu plaats in het groen in mijn eigen wijk in plaats van tussen stedelijk grijs, de koffie van versgemalen bonen smaakt beduidend beter en mijn brood verdort geen halve dag meer in mijn broodtrommel voordat ik het opeet. Een genot voor mijn gemoedsrust en smaakpapillen. Het grootste voordeel van de tweede lockdown vind ik nog dat ook mijn zoon de hele dag thuis is.

Het maakt mijn dag goed als mijn zoon tijdens het werk even langskomt om te vragen hoe het gaat, en vervolgens vraagt of we na het werk samen kunnen gaan spelen. Inmiddels ben ik helemaal thuis in De Legendes van Andor (een coöperatief bordspel) en samen Minecraften over de wifi. Ook komt mijn zoon struinen in mijn boekenkast. De mooiste gesprekken hebben we daardoor gehad over misdaad in de middeleeuwen, Kelten en historische recepten. Onlangs heb ik hem nog voor het slapen ‘moeten’ voorlezen uit een boekje over runen. Ik had het boekje zelf nooit gelezen en wat is er mooier dan dit samen met mijn zoon te doen en te delen. Ben ik in overleg, dan weet mijn zoon dat hij niet kan storen. Wat ik best knap vind. De flexibiliteit om overdag een moment met mijn zoon te hebben is pure winst.

Het doet me denken aan de slogan die SIRE in 1997 in mijn hoofd heeft laten nestelen: ‘Wie is toch die man die op zondag altijd het vlees komt snijden?’ Sire had het idee om ‘mannen te stimuleren om meer deel te nemen aan de dagelijkse zorgtaken’. Als ik om mij heen kijk, besteden tegenwoordig beide ouders de ‘dagelijkse zorgtaken’ uit aan de kinderopvang. Mij niet gezien. Mijn zoon wordt maar één keer groot en dat maak ik liever zo bewust mogelijk mee. <

Andreas Mensert is getrouwd en heeft een hoogbegaafde zoon (6). Andreas is specialist werkvoorbereider cultuurtechniek en schrijft in zijn vrije tijd fictie (mensert.nl).

“ NOG NOOIT
HEB IK ZO’N EFFICIËNTE
DAGINDELING GEHAD